

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREUANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagoz)ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ. NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONAPREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico
y Extranjer, 2'50

DE DIJOUS A DIJOUS

Es aquesta la setmana en que tothom es mes 6 menys ministerial, per anar tothom darrera del turó. Pero qui'n vol menjar ha de pagar-se', al revés dels turrossos de la política restauradora que se l menjan à expensas del país.

No per això deixan d' experimentar algun sobre-salt. Així, en un dels últims consells de ministres, després de donar en Sagasta à la reyna regent una noticia fresca, com es la de que à Espanya feia molt fret, sembla que la Senyora n'hi va donar una de calenta, mencionant l' efecte que havia produït en altas esferes la campana anti-dinàstica del periòdic *El País* y del grup de diputats joves de la minoria republicana.

Algú ha parlat ab tal motiu de que s' acostava l' última hora del ministeri fusionista... pero jo crech que no serà tant.

Esperém à veure quinas midas pren D. Práxedes pera quedar bé... Y ja veurérem també les que adoptarán en Lerroux, en Blasco Ibáñez y en Rodrigo Soriano en defensa de sos drets, dat cas que arribia à veure'ss' atropellats.

Si s' ha d' entaular un desafío entre un dit y una llaga, resultalment nosaltres apostem en favor del dit.

La rifa de Nadal ha sigut com cada any una de las preocupacions dels ilusos que van en busca de la

sort, y dels babiecas que s' consolant ocupantse ab molt interès dels que surten favorescuts.

El primer premi ha cayut à Lleyda.

Una fàbrica posseïdora de un decim repartit entre un gran número de treballadors, va plegar després. Aixó es una delícia. Ja casi tots son capitalistes? Qui parla de les dificultats y neguita del problema social? Ab treure cada treballador la grossa estaria definitivament resolt.

La ciutat de Barcelona—si aquí hi hagués una mica de reflexió—podria donar-se per la mes favorescuda.

En efecte, à Barcelona sola varen vendre 5,964 bitllets que importan la suma de cinqu milions noucentas seixanta mil pessetas. Els premis que li han tocat entre grossos y xichs no arriban à quatrecents mil.

Si en vista d' això ls jugadors barcelonins prenien la resolució de no comprar mai mes ni un sol bitllet, Barcelona podría donar-se per afortunada d'ixa.

Així com Lleyda ha tret 5 milions de pessetas, Barcelona no comprant bitllets n' hauria deixat de perdre prop de 6 milions...

Y això son fabas contadas: es mes que treure la grossa.

PEP BULLANGA

EL BURRO DELS COPS

QUAN en Villaverde va presentar el seu pressupost de 886 milions de pessetas, tothom s' exclamava, tothom deia:

—Es impossible que l' país puga soportar aquesta càrrega tan feixuga.

Y va haverhi conats de rebeldia, confabulacions pera no pagar, huelgas de contribuents, presons y estats de siti.

Ha vingut l' Urzaiz y l' ha aumentat.

Y ha vingut després la comissió del Congrés y cap reparo ha tingut en afegirhi novas agraviacions.

El pressupost de gastos que 'ns presenta l' Congrés à manera de dècima, desitjantnos unas bonas festas de Nadal ascendeix à la friolera de 978 milions de pessetas, que implica un augment sobre l' anterior de 92 milions.

Així las gastan els regeneradors de la monarquia.

—Y à que 's destina, à quin fi útil s' aplica aquest augment considerable?

Deixant apart uns 25 milions de pessetas que l' estat pren de recursos municipals pera satisfacer els seus als mestres de primera ensenyansa, que fins aia venian cobrant dels Ajuntaments, els 67 milions restants se 'n van tots a satisfacer gastos completaament improductius, per no dir un verdaders despilfarros.

Se 's menja l' exèrcit y la marina, 'n participan els pensionistes del Estat, els absorveix l' afany de gastar sense tò ni só que s' ha apoderat de aquests politichs funestos que han pres l' hisenda del país com un berenar de negres.

Els vics anteriors al gran desastre no sols se sostenen tots, sino que han engendrat nous vics. Estaven perduts llavoras y estén avuy mes perduts que may.

Si à lo menos els tremedos sacrificis qu' en progressió creixent s' imposan al país siquessim com els gastos que pera sembrar y ab la mira de collir fà l' pagés conreador de la terra! Si 's contribu-

yents vejessin que lo que se 's exigeix de mes tingües una aplicació reproductiva, com fora la realisació d' obres públiques de alguna importància ó l' foment de la instrucció, qu' es després de tot la primera fortuna de un poble!...

Pero ca. Per' instruir el poble, per' elevar son nivell intel·lectual, pera posar-lo en disposició de aprofitar conscientment totes las fonts de riquesa, no n' hi ha de fets.

Un poble ilustrat no convé als interessos de la monarquia y dels governs que al amparo de la institució monàrquica fan de les seves, sense que ningú tingui medis de impedirho.

Per això han sigut y serán sempre fomentadors de la ignorància popular.

Tot se conjura à Espanya contra la ilustració del poble en consonància ab las exigencies de la vida moderna.

Las institucions privilegiades, els seus governs, el seu clero subvencionat, son els enemichs de la ilustració popular.

Y es que institucions, governs y clero necessitan ans que tot y sobre tot un poble ignorant, incapàs de tot, y especialment de posar coto als seus excessos.

Traballarían en contra dels seus interessos si difundian la instrucció. Avuy cobran el barato, y deixaran de cobrarlo el dia que l' poble signés prou apte per impedirho. Y seria apte, tenint cultivada la intel·ligència, y ab l' intel·ligència la voluntat.

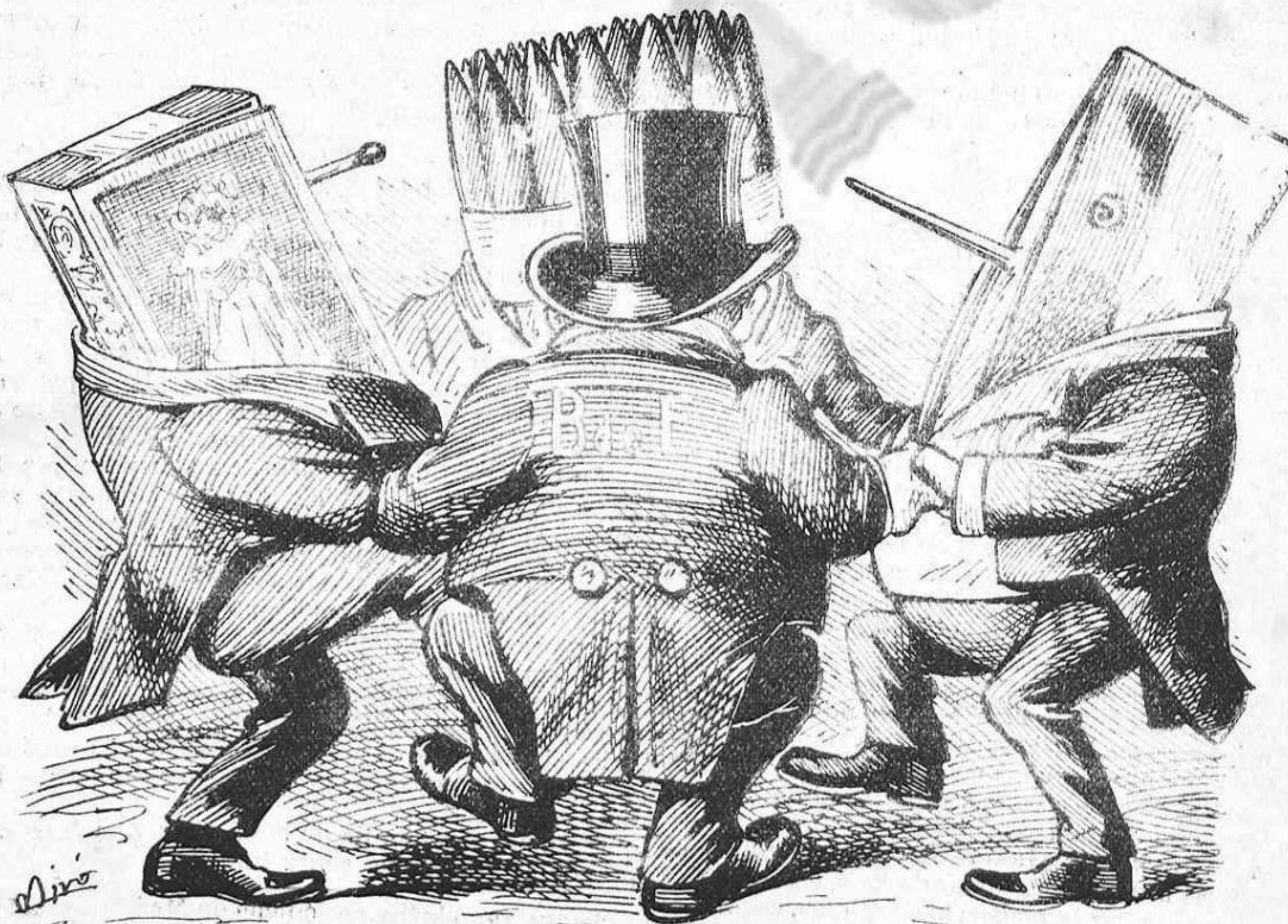
De aquí l' seu afany pera perpetuar la ignorància, pera mantenir ben baix el nivell intel·lectual de un país, que en aquest concepte ha arribat à ser una escepció vergonyosa dintre d' Europa.

Tots ells han erigit en norma de conducta la frase de aquell rector rural que deia:

El balans dels richs

FÍ D' ANY

El balans dels pobres

—Voltemla, noys! Com la espuma la nostra ganancia creix...

—Zero, zero, sempre zero!...
Cada any solén fé l' mateix.

La caricatura al extranger

—Mentre hi haja burros, jo aniré á caball.

Ja ho sabem que atenentse á una mira tan iniqua s' exposan á que un dia 'l burro s' encabrit i s' hi fassí á guixas, contra de tots ells.

No es la primera vegada que 'l poble espanyol, cansat de rebre y de sufrir una càrrega superior á las seves forses ha romput la brida y ho ha tirat tot en l' ayre.

Pero passat l' impetu primer de la rebeldia, y no havent pogut cambiar la seva naturaleza burrical, burra era y burro s' ha quedat.

Nous amos s' han apoderat d' ell; al principi l' han amoixat, li han fet afalagadoras promeses, y entre manyaguerfas y paraulas dolsas, li han tornat á posar guapament la brida, darrera de la brida l' aubarda y damunt de l' aubarda una carga tant ó més feixuga que la que portava avants de revoltar-se.

—Ja ho veus—li han dit—tu no serveixes pera ser lliure. Necessitas que 't meni pel ronsal.

Y una vegada l' han tingut trabat y fermat, si han vist que addressés las orellas li han crusat tot el cos a vergassades.

Per això mentrels el poble s' mantingui en la ignorància maleïda, mentrels no tingui conciencia plena de sos drets y de sos devers, mentrels no sápiga veure ben clarament la manera de defensar els els uns y de cumplir els altres, podrà trobar en las revolucions un petit desahogo y fins el medi de satisfacer una justa venjança; pero no trobarà en ellas la seguretat de la seva redempcio definitiva.

Posarà en obra l' sentiment, pero la seva intel·ligència incultivada l' farà vacilar, errar tal volta de camí, y caure de nou en poder dels que de temps immemorials y apoyats en ominosas tradicions, no tenen altra mira, ni reconeixen altre interès que 'l de embrutarlo y explotarlo.

El partit republicà, sense abandonar un moment la realisació dels seus ideals, deuria dedicarse ab preferència á la il·lustració del poble.

Tant ó millor que obrint círculs y organitant comitès y fent política, cumplirà 'ls seus fins obrint escoles, organiant l' ensenyansa popular, fent il·lustració.

En els 26 anys que porta de divagar pels deserts de l' oposició hauria tingut temps de crear una nova generació ilustrada y conscient.

El burro s' hauria convertit en home.

Y 'ls homes no la portan may la carga aclapadora de las institucions privilegiadas, dels governs caciquistas y del clericalisme enervador, que han de suportar vulgas no vulgas, els burros dels caps!

P. K.

LA DÉCIMA

Olia fer una décima als amos d' Espanya per veure si algún cop me donavan alguna cosa mes que disgustos, pro no hi sapigut per qui cap posar-m'hi.

Al considerar que 'ls amos son avuy la gent del hisop, del sabre, del diner y de la barra se m' encenia la sanch y agafant la ploma, comensava:

Ab la sanch bullint de rabbia y ab el cor plé de ver, clo's el puny...

Al ésser aquí, tots els consonants ab àbia m'venian al cap y recordant que com si fossim á Bábia, la gent que te labia, encare que no sigui sabia es la que viu felis y liure, mentrels jeu á la gavia l' infelis horrat y treballador, me posava nerviós, el cervell se m' trontollava y no podia seguir endavant.

—Bueno, m' deya; no 'ns ho agafém tan á la valenta. Enfadantme hi perdo mes jo que 'l govern. Calmemnos y fem la décima mes á la pifa que devengadas las bonas paraulas fan menjá als malalts.

Y agafant de nou la ploma tornava á comensar:

Castos ministres de Deu que 'ns heu de portá á la Glòria; mil tars que nostra historia tant brillantment continueu, politicas honrats de preu que...

J'vaja; no soch bò per escriure mentidas y fins els versos me surten mes dolents que de costum! [No

se m' hi han d' escapar ripis si tota la décima fora un ripi monstruós...

Y si en lloc de décima els fés un sonet en castellà? Probem'ho.

Cual faró ardiente que en su seno encierre el igneo foco que de luz inunda el explendiente nimbo que circunda el círculo anchuroso de la tierra.

Lalá laralá laralá laralá laralá profunda coyunda del monte y de la sierra.

Deixému corre. No 'n surtira y si 'n surtira ella no m' entendrian. Y després, un sonet no es cosa que fassi cap d' any si no cap de burro.

Torném ab alló de la décima y ara si que vaig á comensara y acabarla y surti lo que vulgui. Va pels amos d' Espanya.

Aquest poble que us engreixa y sense queixar-se may, com el mes estípit xay robar y escarnir se deixa; aquest poble que no s' queixa ni que 'l deixeu sense un clau, us demana que si us plau arregleu vostras maletes y us n' aneu á fer... pessetas deixantlo per sempre en pau.

JEPH DE JESPUS

La guerra civil en porta

x dels corresponents del *Dia de Barcelona* publicava temps enrera la següent impressió digna de ser coneuda:

«Hablando esta tarde con un elevado funcionario, personaje de la situación, me dijo:—No crea usted por ahorá en un levantamiento carlista. Hasta marzo próximo no hay nada que temer; D. Carlos no autorizará, antes de que la Regencia termine, que sus partidarios se lancen al campo.»

De manera que tenim assegurada la vida, fins al pròxim mes de mars.

Aquesta notícia concorda fins á cert punt ab la que procedent de Zurich, donava compte de una reunió celebrada en aquella ciutat per importants elements carlins, aplassant pera la proxima primavera el moviment que fá algun temps tenen en projecte.

Podem dir donchs: acabada la regencia, acabada la quietut.

O de una manera més expressiva encare: acabada la regencia, acabadas las llançons ab que fins ara ha permanescut estacat el monstru del carlisme.

De la mateixa manera que la pau que devíam á la restauració borbònica s' va saldar ab una guerra desastrosa y ab la vergonya de perdre en un dia totas las colonies, així també es molt possible que saldém la pau interior qu' hem degut á la regencia, ab les delicias de una nova guerra civil dinàstica.

Perque no pot negarse que s' ha fet tot lo possibile per evitarla de moment, á truco de provocarla més formidable que may pera 'l dia de demà.

Fora 'l rey de las hñgares, els seus partidaris han sigut els que han governat á Espanya durant el període de la regencia.

Las dos oligarquies monárquiques, en realitat no han governat may. En Cánovas no va fer més que menjar. En Silvela no va fer més que menjar; en Sagasta menja encare. Els uns als altres s' han passat la cassola; pero no 'l poder. Han viscut sobre 'l pais; pero no han influït pera res en la seva sort.

La gobernació l' han exercida sempre y segueixen exercintenc encare 'ls elements clericals, els elements reactionaris, els elements carlistas. Els disposan dels primers llochs, ells disfrutan de las influencies més poderoses, ells han creat questa atmòsfera irrespirable que fa d' Espanya una escepció única de l' Europa civilizada.

Així durant tot aquest període hem vist extenses com taca d' oli de llantia, la lepra del obscurantisme. Y 'ls que menjavan, lo mateix els conservadors, que 'ls liberals, contents y satisfets ab endrapar, res han fet per evitarlo.

A la seva despreocupació, al seu cinisme 's denhen els grans flagells que 'ns amenassan.

Avants apenas hi havia frares, y avuy Espanya es

un pudrimer de convents. N' hi ha més ara que l' any 35. Y tots trallan, tots laboran en pró de la reacció. Els seus convents serán demà 'ls baluarts dels carlistas en armes.

Avants, el poder religiós se guardava molt de inmiscuirse en els assumptos propis del poder civil. Y avuy el poder civil es esclau de l' omnipotència clerical. No 's mou una fulla si 'ls bisbes no agantan la mitra pera ferla bellugar. Y com més reaccionaris, més atesos. Vacant la mitra de Barcelona, se concedeix á un *Eminentissim carlista pur sang*, hereu del famós bisbe Caixa de la Seu de Urgell, y apenas pren possessió del càrrec, li falta temps pera anatematizar al progrés, á la llibertat y á la civilització moderna, y per excitar á la rebelió contra las lleys del Estat que no favoreixen en la mida qu' ell desitja las ambicions y 'ls interessos del eleccionalisme.

Aixó es verdaderament escandalós: aixó es ja de tot punt insufrible.

Quan en Sagasta, per tolerar la invasió de las comunitats religiosas, que expulsades de França y trobant tancades totes las fronteres, s' abocan sobre Espanya com una illopada negra, diu apelant á una de las acostumbrades marrullerías, que aquí no es possible plantar cara á la invasió creixent del clericalisme, lo únic que fá, en realitat, es comprar la gasofia del pressupost, ab la tolerancia de que 'ls partidaris del carlisme augmentin á la descaradada, els seus elements, pera encendre una nova y espantosa guerra civil.

Tal com en Sagasta, hi obran sols els governants cínics, infidents y traïdors.

No ab l' amenassa com ara de una guerra fràctica, sino en plenes y sangrentes hostilitats, hi hagué un home com el gran Mendizábal, que assestá un cop de mort á la faristela desfermada, decretant la abolició de les ordres religiosas y la desamortació dels bens de mans mortas que pertanyien casi tots als frares. Així es com obran els governants que senten l' amor á la llibertat... No com en Sagasta que la llibertat va ferla en such y ja fá temps que se l' ha menjada y l' ha pahida y l' ha evadida.

La millor manera de inutilizar á un enemic que 'ns amenassa consisteix en pèndreli las armas. La millor ocasió per realisarho, es quan encare no ha tingut temps de ferlas servir. Donchs, per lo que respecta al carlisme, en lloc de pendrelas hi, els governs de la regencia s' han complacut sempre donantlas hi. Aquesta ha sigut tota la seva política. Comprar la seva quietut de avuy, donantli forsa y poder pera 'l dia de demà. Fer creixer l' esperit reaccionari y aniquilar las tendencias liberals, quan no per la persecució, per medi del fàstich, empleant el veneno del escepticisme.

Res els importa que 'l historia 'l abomini y que Espanya 'ls maleheixi. Se 'n haurán anat ben tips á la sepultura y això 'ls basta.

Pero no importa. El poble liberal, quan vingui l' hora, sabrà cumplir ab seu deber.

P. DEL O.

A reunio convocada per l' Associació escolar republicana, que tingué lloc en el Saló del Ateneo Barcelonés, al objecte d' estudiar la manera de honrar la memòria de 'n Pí y Margall, erigitli á Barcelona un monument públic, tingué verdadera importància, tant per les distingides personalitats y valiosas representacions que s' adheriren á la idea, com pels oferiments que s' feren, entre 'ls quals mereixen ser citat en primer terme 'l del Sr. Maríal, regidor electe de Barcelona, qui s' obligà a costear totas las obres de mestre de casa necessàries, quan arribí l' hora de construirse 'l monument.

LA CAMPANA DE GRACIA s' posa incondicionalment á las ordres de la Comissió que sigué elegida pera trallar per la realisació de la idea, segura de que no hi haurà un sol fill de Catalunya, que deixi de contribuir en lo que puga á honrar la bona memòria de una de las grans figures, que per sos mérits y sus virtuts serà sempre honra de la nostra terra.

Perque vegin com las gastan els restauradors que se proposan cubrir els seus despilfarros els citaré un exemple aplicable á Barcelona.

La benèfica associació *Amics dels pobres*, en compensació de una rifa que li sigué suprimida, perbeix una cantitat del Estat, sobre la qual la Comissió de pressupostos del Congrés intenta imposarli un descompte de un 20 per cent, que si arriba a aprobarse escederà de 16.000 pessetes.

Ab aquesta suma sosté aquella associació la lactancia permanent de més de 50 criatures, filles de pobres operaris que careixen de recursos per proporcionar una dida, y que sense aquest auxili moririen.

No cobrant aquesta suma, 'ls Amics dels pobres, de moment no tindran altre recurs que suprimir aquest important servei benèfic.

Y resultarà la següent monstruositat:

Que 'ls restauradors pera atendre una part mínima, casi imperceptible dels seus malgastos, comensaran per menjarse cinquanta criatures, filles de pobres obrers barcelonins.

Així s' està efectuant la més odiosa y repugnant de las seleccions, en dany sempre del desvalgut obrer.

Quan diguin que 'ls malgastadors de la restauració s' menjan las criatures ho poden creure. No es hipòbre; es una veritat.

A França, l' any 70, al caure l' imperi, l' número dels que no sabían llegir ni escriure era de un 25 per cent entre 'ls homes y de un 37 per cent entre las donas.

Avuy queda reduhit á 4'7 per cent entre 'ls primers y en 7'3 per cent entre las segones.

Bona feyna ha fet, donchs, la República en aquesta materia.

Perque tota institució democràtica al trallar per la instrucció popular tralla per ella.

Causa verdader horror lo que està succeint á l'Africa del Sur, ab la reconcentració dels boers efectuada pels inglesos.

Segons confessió d' els mateixos, entre uns 100 mil reconcentrats y en el transcurs de mitj any, han occorgut 12.441 defuncions, de las quals unes deu mil corresponen á infelissos noys.

Sembla impossible que 'l mon civilitat toleri un insult tan salvatge contra tots el sentiments humanitaris.

Seria molt sensible que dos repúblicas tan simpatiques com l' Argentina y la de Xile vinguessin á las mans, per una simple qüestió de fronteras. Ni á una ni á l' altra la delimitació de son respectiu territori li ha de venir de algunes lleguas més ó menos, y sent així, fàcilment podrían arreglar-se, sense necessitat de derollar sanch.

Tant més, quan al Nort-América hi ha una fiera, que al veure sanch, la boca se li fa ayuga y las urpias se li erissen.

En tres sales del Palau de Bellas Arts ha quedat instalat lo que 'n dirfam el patrimoni artístich de 'n Ereditat Lluís Pellicer: una multitud inmensa de dibujos y demés obres d' art deugades al seu talent, y una munió de objectes interessants, com armas, objectes arqueològics, grabats, estampas y llibres preciosos que li pertenesqueren.

Tot allò està á la venda.

Es l' única fortuna que 'l plorat Pellicer legà á la seva vídua y á les seves filles.

Totas las personas que conegueren y estimaren al eminent y simpàtic artista qual mérit corria paralles ab la seva bondat, s' apressuarán á adquirir un recort, ab lo qual contribuirán á endolcir la situació de aquells sers dignes de tota l' estima que 'l espòs y 'l pare en vida 'l profesava.

El diputat republicà Sr. Azcarate sortí á la defensa de dos catedràtics del Institut de Girona que sens altralcula culpa que 'l haver pres part en un meeting catalanista, han sigut expedientats pel ministre d' Instrucción pública.

Per més que cap periódich catalanista s' haja pres ni tant sols la molestia de donar las gracias al eminent diputat desitjém que consti la seva conducta del tot ajustada als principis de justicia y á las aspiracions liberals que sustenta 'l partit republicà.

Nosaltres som dels que creym que '

el cor se 'ls rebela y se 'ls n' hi vá allá ahont ha de anar necessariament el cor de tot home que blassoni de liberal.

El vilipendi 's pot menjar ab cullera; pero al últim embata!

La setmana pròxima inaugurarérem l' any, ab un nou mero extraordinari, que ho serà, conforme tindrán ocasió de veure, pel text, pels dibuixos y fins per la tipografia. Any nou, tips nou.

TEYA, 17 de desembre

En aquesta població s' està estirant l' orela á n' en Jordi ab tant furor, que son moltas las famílies que 'n ploran, sobre tot avuy que dos fàbrics están paralitzades y en les tres que traballan se guanyan sols miserables jornals. No's comprén que las autoritats consentin que 's falti á la llei y 's atenti á la tranquilitat de las famílies.

BADALONA, 23 de desembre

Corre la notícia de que 'ls carca-tòlics fan grans preparatius per quan s' acabi l' edifici que costeja'l Sr. Mir (a) Tapias, conegut per haver sortit de casa seva 'ls héros de l' última algarada carlista. La construcció del edifici respon al propòsit de fer la guerra al Ateneo obrer de aquesta ciutat. Convé que 'ls liberals estiguin alerta, y no permetin que 'ls focos de la ignorància y 'l fanatisme se sobreposin als centres instructius.

VILELLA ALTA, 20 de desembre

Uns joves per donar mes esplendor á la festa major logaren l' orquestra de Poboleda. Y vels'hi aquí que l' escarbat mistic els oferí una subvenció de 15 pessetes si la orquestra anava á totar á la funció de l' iglesia. Així se feu, y 'ls joves al vespre demanaren al ensotanat dos trossos d' atxa per acompañar als músics com era de costum. Donchs ayolen creure que després se negava á abonar les 15 pessetes alegant que aquells trossos de atxa vallen mes? Per últim, després de molt questionar, ne pagà la meytat. Aquí tenen la formalitat de un mosén, á la llum de dos trossos d' atxa.

MANRESANA, 18 de desembre.

El nostre baturro va fer venir dos frares pera prendre part en un meeting mistic, que 's va celebrar durant alguns dies en el magatzém espiritual. Y tals coses van dir, que molts pares de familia prengueren la resolució de privar á les sevras fillas l' assistència al acte pera evitar que apropguessin lo que no saben ni 's convé saber si han de conservar la seva ignorància.—La festa terminà ab una manifestació pública ó professó que anà fins al convent de mercenaris. Al tornar anaven tots ab els trastos sota l' aixella y 's dispersaren sense passar per l' iglesia. De manera que aquesta vegada no va resultar cert allò que diuen de que las professors tornan sempre al lloc de abont han surtit.—Tot lo que 'ls frares de les predicacions y tot lo que 'l baturro han dit sobre LA CAMPANA no ho escriviran posant la seva firma al peu, per no tenir que incorre en la responsabilitat que si convingués se 'ls exigiria.

NIT DE NADAL

ESTICH assegut davant del escalfa-panxas de mon despaig, y no obstant tinch fret. ¡No' n' farà poch al defora!

¡Pobra gent els que á penas sense roba, sense braser y ab el ventrell buyt contín las horas de aquesta nit en sos infectes tuguris!

Si recordessin que Jesús nasqué en un estable pera redimir al home y ho prenguessin en sentit irònic, es molt possible que se 's hi acudissin ideas renyidas ab el repòs de que en aquest instant disfruto. Mes com, aforadament, no pensan, puch ab perfecta tranquilitat tirar al foix dos estelles mes pera sosténir aquesta hermosa temperatura de vint graus sobre zero.

Certament seria ben poch agradable 'l que vinguessent a demanarme comptes de la gran nit que passo, mentres tants milions de sers humàns pican de dents. Sols al pensarho m' entran ganas de posar doble pany á la porta. ¡El pany! ¡Gran invenció! Gracias al pany puch defendarme dels mals pensaments que la fam y la grebe intentin traduir en fets, mentres compareix el sereno y crida ab el pito als guardias, precursors del jutje, aqueixa garantia dels que temen per perdre.

¡Lo qu' es la relació de las idees! Desde 'l pany he anat á parar al jutje, y desde 'l jutje he donat un salt fins á Déu, passant per tots els organismes autoritaris. Y lo que may m' havia ocorregut: penso ab Ell ab agrahiment entretemestat de ternura, y fins sospito que á la séva bondat y á la séva justicia dech la satisfacció interior qu' experimento.

Si: n' áll! El seu ser, puig fins me sembla que renasch á nova vida. Aberracions del esperit, sensibilitats humanitarias, orgull disfressat tal volta, m' portaren fins avuy per camins de negació y protesta, sense notar que conduxeien vía directa á las regíones del escepticisme, ahont l' ànima s' gela.

Reforsaré 'l foix del escalfa-panxas no fos cas que al cos li succeixis lo mateix y m' entonare ab una copeta del ranci, mentres els panderos y taborinos, celebren ab sons desacordats, el naixement del Fill de Déu.

¡Quin aconteixement tan gran aquest en l' història de la humanitat! Estich per caure de genollons.

Al predicar el desprecí dels bens terrenals y aconsellar la resignació als que sufreixen privacions y injustícies en aquesta vida, Jesús apartà al pobre de les temptacions que pogueran turbar la pau del ric, assentant sobre una base tan equitativa y sólida, 'ls fonaments del grandissí edifici del ordre.

¡Benehidà siga per sempre una religió qu' eleva á virtut el sufriment, puig ella secundada per el pany de la porta, la forsa pública y 'l jutje m' permet recrearme voluntuosamente en la contemplació del termòmetre que segueix marcant vint graus sobre zero, sense por de que vinguin á inquietarme 'ls que tremolan.

¡Y no haver comprés fins ara lo necessari que li es al home ab bon rebost y escalfa-panxas una religió que ofereix al pobre la eterna benaventuransa ab sols pendres la molestia de resignarla á sufrir en aquesta vida eslavissada y transitoria!

Pera celebrar el faust moment en que ho he comprés vaig á obsequiarne ab un tres de flambre y un' altre copeta, no sens avants haver donat gràcies á la Provïdencia divina, per haver cebat aquest fàsia y exprèmunt aquest deliciós such de rahim pensant en ma delicia y regalo.

¡Qué cegos y perversos son els homes que buscan fora de la idea religiosa solució als problemes que preocupa'n l' Humanitat! Fins el social, de tota el mes terrible, quedarà resolt practicant sas consoladoras ensenyansas.

No, no es possible duptarho. El dia que la sacrosanta paraula *resignació* ocupés el rango que li correspon entre las virtuts cristianas, perdran son esparverador signifi-

cat las de *fam, fret, tirania, injusticia, y tantas otras qu' exigit, desesperan y arrebatan á las multituds ignorant y inconscients.*

Mes èquina sensació delitosa la que per tot el meu ser s' escampa al emetre uns pensaments tan piadosos? L' anima se 'n eleva fins á las regions ceruleas y un dol esllanguïment inonda poch á poch el meu organisme... Se clouhen els meus ulls, y en mon cervell naixen, buñol y 's confonen milers de ideas inefables que 'm portan á admirar la bondat y la sabiduria de Déu que s' ha dignat omplirme 'l rebost y encendrem l' escalfa-panxas, en la nit de avuy, y á exclamar ab mon immortal mestre Voltaire, tot amantme'n á la nona:

«Si no existís Déu, fora menor inventarlo...» May siga sino porque 'ls infellos que á horas d' arra defallen de fam y tremolán de fret no vinguin á interrompre la dolsa dormida que m' espera, sols per creure ab ell, y confessar la séva existència, després de haverme regalat el ventrell, ab fàsia trufat y un ranci de primera.

JOSEPH NAKENS

LA CLEPTOMANÍA

E seguir que vostés no saben ab que 's menja això ¿veritat?

Donchs ja 's ho explicaré.

La cleptomanía, segons diu un metje (no sé si homeopàtic ó alòptic) es una enfermetat que tan sols l' agafan las persones que gosan de una posició relativament desahogada.

De manera que 'ls pobres som completament invulnerables á aquet mal; el qual no deixa de seiun consol per 'ls que, com jo, no han pogut contrabuhí á cap suscripció nacional á pesar del nostre patriotisme y bons desitjos.

¡A quin temps hem arribat que fins els mals fujen de ja miseria!

Pero en fi; val més *algo que nada*.

¡No totas las ventajitas han de ser pe 'ls richs!

Donchs sí; á la familia que conta ab un individuo ó individua atacat d' aquesta malura no li arrenda la ganancia! Ja sabrà que cosa es patir. ¡Oh y que ye a la cuenta es una enfermetat molt caprichosa... y molt comprometedora! La persona qu' es *cleptòmana* més valdrà que no surtis mai de casa seva, perque de lo contrari corre 'l perill algún dia de no tornar-hi; lo que no deixarà de causar un disgust á la seva família.

Afigúrinse que algú de vostés sense sapiguerho té la sogra qu' es víctima d' aquesta enfermetat, y la bona senyora un dia perque es el sant de algú de la seva familia vol ferli algún regalet, un anell... ó una agulla de corbata, etc... Se n' entra á casa un argenter, y al ser allí 's fa treure alhajas, fins que per últim ne troba una que li cau al ull.

De prompte l' atacan els síntomas del mal y sense donarsen' compte sent un impuls irresistible de adquirir aquella alhaja, pensa preguntar lo que val y satisfacer son import ja que porta suficients diners per comprarla, pero una forsa superior á la seva li impideix ferho.

Sent una veu que li diu que aquella alhaja es molt bonica... y que 'ls diners encara ho son més; y lluyant ab lo desitj de posehirla y 'l de no pagarlà... aprofita un descuyt del argenter y acaba per agafar l' alhaja, ficar-sela dintre la mànegà ó dintre 'l monyo y anar-se'n tan campanta.

Si no 's descubreix la cosa la cleptomanía queda satisfeta y... ab ganas de repetir la sort qualsevol dia; pero si se l' agafa, com vulgarment se sol dir, ab las mans á la massa no 's hi dice pallà!

Y aquí tenen un cas de aquesta enfermetat que, segons el metje de marras, se 'n diu cleptomania...

¿Qué tal? ¿Qué me 'n diuen vostés d' això?

¿Veritat que hi ha malaltias que fan riure y metjes qu' encare fan riure més?

LLUIS G. SALVADOR.

AL ANY QUE SE 'N VA

—Any pervers, any detestable, any brutal, any sense cor, 'voldràs fersos l' obsequi, pagant tot allò que fòs, de quedarte entre nosaltres dotze mesos més? El món, —que no té res que agrahirte, —t' agrahirà aquest favor,

y hasta es fàcil que 't dediqui una lápida de plom,

—perque la plata escasseja y d' or ne tenim molt poch, —que conservi y perpetui del teu gran acte 'l recort. ¡No te 'n vajis, any indigna, no te 'n vajis, any ronyós!... L' humanitat t' ho demana, abrassada als teus jònols y besante aduladora las puntas dels sabatons.

Es cert—y dir lo contrari fora un desatinat atròs—que has sigut l' any més tremendo que s' ha coneugut al món. Sense com' ya ni cóm costa, has sembrat per tot la mort, portantnos pestes y guerras ab el seu sequit d' horrors. Pel gust de fer mal al home ens has dut inundacions, terremots, filoxera, frares, llagosta, *black rot* y altres diverses bestiolas de caràcter perniciós. Y á pesar d' això, any indigna, no te 'n vajis (per favor!) L' humanitat t' ho demana plorant llàgrimas de foix.

A Espanya, clàssica terra de la miseria al en gros, has vingut atormentantla per trenta quatre cantons. Li has dat unes Corts de broma —unes verdaderes *corts*— que no han fet més que té 'l ximple y atracarse de turro. Li has regalat uns ministres, que per l' únic que son bons es per discurséjar un rato y á ff de mes cobrà 'l sou. Li has tancat tallers y fàbricas, obrintli en compensació vuytanta dugas iglesias y cent tretze convents nous. L' has deixada casi nua, sense feyna, sense honor, sense un xavo á la guardiola sense un llonguet á la posti... Y á pesar d' això, any de pega, any brutal, any asqueros, l' Espanya en pes t' ho demana ino te 'n vajis, per favor!

La teva obra es espantosa, any mil nou cents hú. De llot, isi 'cullím per totas bandas! ¡Si 'n veym per tot d' horrors! ¡Si 'n sentim d' espàtuchs raro, á modo de llunyans trons, que semblan seguir pressagi d' un temporal de debò!... Profunda crisió obrera fa sentir sas convulsions, una reacció misteriosa germina sense soroll, el poch crèdit que tenim fugí en frenètic galop... Y al tot y això, any crudelíssim, any terrible, any espantós, continúa governants i quèdats aquí, per favor!

—Acabarás d' explicar! —Qui diable ho entén això? Si duch tan malas ideas, si no hi fet sinu bunyols, si he ocasionat la desgracia d' aquesta pobra nació, si soch un any tan indigna, per qué redimontri vols, Jeremías estrambòtic, que'm quedi en lloc del any nou? —Pues... perque temo que aquest encare serà pitjor.

C. GUMÀ

L' ÚLTIM IGNOCENT

El dimoni va aixecarse de bon humor, y recordant que aquell era'l dia dels Ignocents, qell que si? determinà arribar-se fins á la terra ab el propòsit de divertirse una mica.

—Tú—va dir cridant al diable qu' en ausencias y enfermetats se cuya de l' infern—vigila això.

—Us en aneu?

—Sí: tinch ganas d' anar á rodar una estona per dalt, á veure si poso la lluifa á algú.

La lluifa d' Espanya

—Cuidado que no us la posin á vos! ¡Olvideu que 's ignocents ja s' han acabat á la terra?

—¡Qué diastrel!... Algun ne quedará. Lo qu' es jo, la lluifa que porto preparada no la torno aquí. Un ó altre carregarà ab el mort.

—En fi, ja sou major d' edat... No necessiteu els meus consells...

El dimoni va arreglarse decorosament perque no l' conegevin, va treure's dels ulls y de las mans el sofre que hi acostuma á tenir, y jauntl!... cap á la terra.

La primera persona que va presentarseli al davant fou un soldat.

—Veyam aquest, com està d' ignocencia.

Y va acostàrseli.

—De modo que tú, jóve valent y entusiasta, defensas la patria y estás disposat á donar per ella...

—¡Ep, no corris tant!—va respondérl 'l sorge:—soch soldat purament per forsa, perque no hi tingut medi d' escaparmen, y no estich disposat á donar absolutament res.

El dimoni tirà avall.

—No es tan ignocent com jo 'm creya.

Pochs passos mes enllà veié una criada que, feta ja la compra, caminava depressa, depressa, com si tingüés por de fer tartá calis amos.

—Esculta, noya ¿per qué corras tant? ¿Que 't despatxarán els senyors si no hi arribas á l' hora?

—¿Els senyors?... Al darrer full els trobo. ¡Pel meu xicot corrol! Va prometre'm que m' esperaria á la cantonada d' aquest carrer, y com qu' es un miñyó que aviat s' impacienta, no voldria que se m' escapés. Cabalment avuy hi *sistat* de debò, y li guarda una pesseta y mitja...

—Aném, fiqueuli 'ls dits á la boca...—

Caminà'l dimoni una estona, y passant per davant d' una tenda de comedibles observà que l' amo estava fent maniobras ab las balansas.

—¿Que les afinéu—va dirli—perque pesin ab tota fidelitat?

—Al contrari! Estich arreglanlas de certa manera, á ff de veure si consegueixo qu' en cada lluira quedin un parell d' unsots per la casa.

Com era d'esperar, ni Pío IX, ni Lleó XIII van reclamar mai el pago d'aquesta suma. Preferien ferse passar com a pobres y com a tristes presoners, a fi d'excitar la pietat dels catòlics, y treure d'ells una cantitat immensament superior a la dels tres milions senyalada pel govern italià.

Pero morí Pío IX, y 'ls seus nebots y hereus reclamaren les pensions atrassadas que corresponian al difunt. Y l'govern italià va donar carpetassó a la seva demanda.

Dats aquests antecedents, no té cap mérit la prohibició que imposa Lleó XIII als seus hereus.

Es de creure que si reclamesin les pensions atrassades, al igual que 'ls de Pío IX tampoc no treuríen res.

Per preveure una cosa tan natural no 's necessita ser infalible.

Y per tenir al cap-de vall què rebre un xasco, fan de bon estalviar la tinta y l'paper sellat.

Principi del discurs de 'n Canalejas:
«Els pressupostos que avuy defensan

els liberals son els mateixos que 'ls liberals combateren desde la oposició.

Preciosa confessió, que indica que la vaca es bona sempre pel que la munyeix, y sempre dolenta pel que s'ha d'estar mirant com la munyeixen.

Farsans mes que farsants!

Y ara un text del Urzai, contestant a 'n en Canalejas:

«Als pobles hi ha que donarlos no lo que demanan, sino lo que necessitan.»

Y als governs també. Y encare mes als governs que als pobles.

Així quan els governs demanan quartos per mal-gastarlos, lo que necessitan es una bona puntada de peu.

Parí, donchs, l'Urzai, y probará primer que ningú la bondat y la conveniencia de l'aplicació contundent del seu principi.

Una pregunta de la Doctrina política restauradora:

—¿Per quin ff Colón descubrí l'América?

—Perque la Trasatlàntica, fins després d'haverla perduda Espanya, puga continuar cobrant una subvençió ganga de vuit milions de pessetas.

L'Urzai diuhen qu'està irritadíssim al veure que la Comissió de pressupostos del Congrés no fa altra cosa qu'esmenari la plana, desnivellantl i'equilibrio que havia establert en el seu projecte.

Si en Sagasta no l'agafés pels faldons, suposan que ja hauria dimès.

Y asseguran que ho farà tan bon punt quedir regularizada la situació econòmica del país.

En aquest cas li succehirà lo que al pagés del xascarrillo, que deya:

—Vaig traballar el camp, hi vaig sembrar pata... «y qué dirían m'va sortir?

—¿Qué us va sortir?

—Una manada de porcs que se me las van menjar.

A Inglaterra, donan al seu soberà el calificatiu de *graciosa* majestat.

Graciosa era la reyna Victoria.

Y graciós—com si diguéssem, una espècie de Cerbon—el rey Eduart.

Ab tot diuhen que Inglaterra es la monarquia mes seria del mon.

¡Seria, y un graciós desempenya l'paper de protagonista!

L'Assemblea, de amichs de l'ensenyança, per majoria de vot s'ha pronunciat en contra de qu'en els Instituts s'hi dongui l'ensenyança de la religió catòlica.

Molt ens complau que la majoria del professorat se mostri contrari a un abús que pugna ab las lleys del Estat en las quals se reconeix la llibertat de consciència.

La Doctrina cristiana s'ha d'ensenyar a la iglesia. En els establiments no s'hi ha d'anar a aprender mes que la ciència.

Aixó es de justicia y de sentit comú.

Acaba de morir l'ex-cabecilla carlí Salvador Soliva.

Desde 'ls fets de Badalona, molts dels seus correligionaris el miraven ab desprecio y li donavan tota mena de disgustos.

El Nadal dels de l' olla

que n'ha fet una escombrada y viu com el peix al mar.

J. BILLOCH B.

TERS DE SÍLABAS

Primera ratlla, vertical y horizontal: professió.—Segona: damunt las taules.—Tercera: nom de dona diminutiu.

AYGUA FREDA

GEROGLÍFICH

X
R I I .
O O .
R
I I I
A

PEP U. U.

Caballers: B. Leugim, Sioran Lloch, E. Gerubern, Juanita Juvany, Llart Dols y C., Un enigmista, Peret Aguiló, Ramón Golovart, Eduardo Ferrer, Mataró, Noy de la casa, J. Massaguer S., Frederich, Fadrich de Llansá, Un colomá de Valls; Passin com a ignorantes. Pero no se admiten felicitaciones.

Caballers: J. Felip, Antoni Feliu, Enrich Llubés, y Samuel Gran: Per molts anys: que les logrin felisses.

Caballer: C. H. Xivivell: Probablement.—Errat: No es gran cosa, no's pensi. —Antoni F. Massana: Es pobres y raquítich.—Quintin Garreta: Ens en alegrám. Recados al successor de 'n Mac Kinley.—Birillikoff: Molt bé, serà servit.—Pere Ballana: Es un infelís, ja té rahó y un innocent de primera.—V. Tapas: El dibuix últimament enviat està molt millor que l'altre, però no està prou bé.—S. de C.: ¿Ho veu home? ja estén enteros.—E. Castelló y Campins: Son una espècie de neulors que l'lector no li perdonaria mai.—Lluís d'Alemany: No es de molta novetat; pero en ff...—Lluís B. V.: Res de lo qu'envia 'ns convé.—J. Starams: Bravissim; pero cuidado, eh'no fumém.—Ramón Aviàs: Li buscaré una colocació.—Seraff Finches y Finita: Encare es massa ignorant tot això.—Branquetas: ¡Ca home, ca!—A. Carrasca Gayán: Gracias per l'enviò.

V. J. y P. V.—Sallent: En lo grabat á que aludeixen l'artista va voler representar la despedida de 'n Pi y Margall, al anarse'n de aquest mon.—Celebrarem que la truyta de l'aposta 'ls fassi bon profit.

Avís

L' ALMANACH

DE LA CAMPANA DE GRACIA

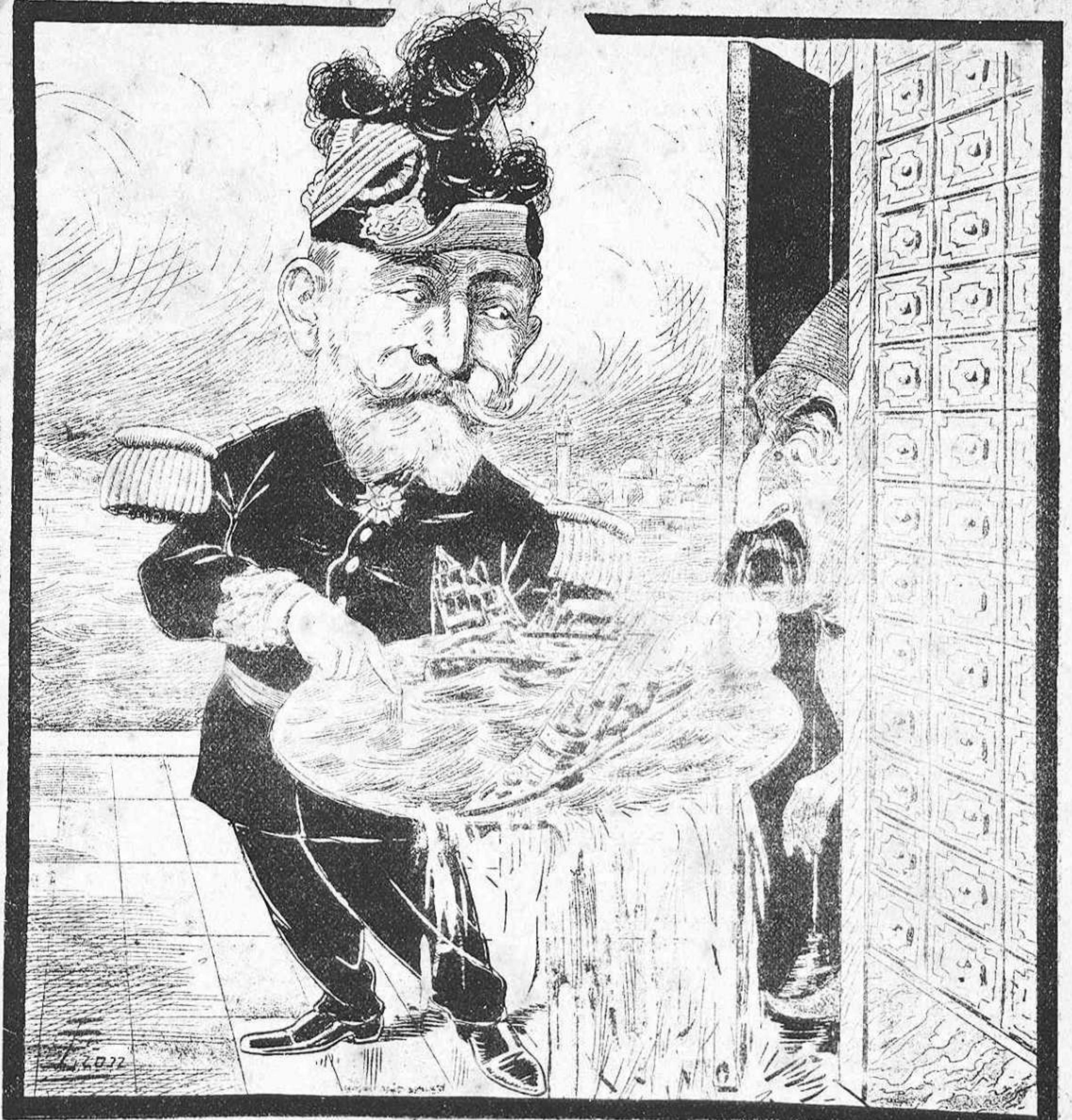
pera 1902

QUEDA COMPLETAMENT AGOTAT

Impremta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8.

Tinta Ch. Lorilleux y C.

La caricatura al extranger

Els homes del dia. El contra-almirant Caillard:—¡Per fi, la porta ha cedit!

(De Le Charivari)

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO

1.ª XARADA.—Am-polla.

2.ª ENDAVINALLA.—Cara.

3.ª TRENCÀ-CLOSÇAS.—Lo Contramestre

4.ª ROMBO—C

G A T

G O R R A

C A R G O L S

T R O N A

A L A

S

5.ª GEROGLÍFICH COMPRIMIT.—Notable.

Han endsvinat totas ó part de las solucions del número passat els caballers: B. Lengiu, Un colomá de Valls, Un taberré presumit, Juanita Juvany, Joan Massó Amillach, R. Golovart, J. Massaguer S., y Peret Aguiló.

ENDEVINALLAS

XARADA

Es animal eridaner primer.

Variada ilustració política y satírica

Text referent a totes las qüestions d'actualitat

= 10 céntims

Dissapte, 4 de Janer * NÚMERO EXTRAORDINARI DE

LA CAMPANA DE GRACIA

8 páginas

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou

= Dissapte, 4 de Janer * Número d' any nou